

DEBRECZENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

Szerkesztőség: Gönczy-utca 3. sz.

Kiadóhivatal: Morgó-utca 39. sz.

Megjelenik havonként kétszer.

Felelős szerkesztő:

GYÓKÖSSY ENDRE.

Főmunkatársak:

BAJA MIHÁLY, SZARKA LAJOS.

Kiadóhivatali főnök:

BÉRCZY LÁSZLÓ.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 korona.

Fél évre 2 "

Egyetemi és akadémiai polgároknak, önképző-
köröknek:

Egész évre 3 korona.

Egyes szám ára: 20 fillér.

A mi programmunk.

A mult hónap végén Debreczen ifjúsága egy szívvel, lélekkel adott kifejezést véleményének a budapesti egyetemi ifjúság egyrésze által kibocsátott „Nemzeti Ideál” röpiratról és ezzel ismét elkezdte azt a harcot, melyet már évek óta folytat egyrészt a magyar ifjúsági élet egységének, a magyar ifjúság testvéries egyetértésének megteremtéséért, másrészt azon törekvések ellen, melyek vallási és erőszakos fajgyűlöleti elemeket akarnak becsempészni az ifjúsági életbe. Nem a mindenáron harcot kívánó csatakiáltása volt ez, hanem aggodalmas tiltakozó szó az ellen, hogy akik a nemzet jövő munkálásában összeforrásra, együtt munkálkodásra volnának hivatva, testvéri harcban küzdenek egymás ellen és kiknek a jövő munkálásában a haladás, a felvilágosultság zászlója alatt kellene sorakozni, a reakció eszközeiül engedjék felhasználni magokat.

A legközelebbi három esztendő ifjúsági küzdelmeiben, mint vezető elv vonult végig a felekezeti külön válás egyes vallástelekezet jogainak az általános ifjúsági életben való hangsúlyozása. Ezek a mozgalmak a mult évben elemi erővel nyilatkoztak meg. eredményei pedig olyan hecczek és botrányok voltak, hogy az egész magyar ifjúság nevében folytatott üzemeket tovább tűrni nem lehetett Debreczen tette meg az első lépést. Nem vetheti szemére senki kollégiumunknak, hogy kálvinistaságát hangsúlyozta volna valaha, mikor a hazaszeretet, a józan haladás érdekében sikra szállt. Nem vádolhatja senki vallási türelmetlenséggel és nem elfogultság az sem, mikor látta, hogy a középkor sötét idejébe való, egyedül idvezítő katholicizmus-, regnum marianum-féle ideák hódítanak tért ifjúsági életünkben, protestáns voltára hivatkozva szállott a harczba. Ez nem sovinizmus, ez erkölcsi kötelessége volt! —

Ifjúsági életünk ujjaszervezésének önzetlenül történő munkálása, a köztünk is már-már elterjedő kozmopolitizmus ellen való tevékenység, nemzeti érzésünknek emelése helyett az ifjúság hivatásával, működési körével össze nem egyeztethető napi politikai tevékenység, különösen olyan irányban, mely alkalmas arra, hogy követőjére a reakzionarius néppártiság bélyegét süsse, nem méltó a magyar ifjúsághoz és küzdelmünkben csakis ez vezetett, távol állott tőlünk a protestáns és katholicus felekezeti külön válás. Ha a budapesti ifjúsági életben az ellenkezőre biztosítékot találtunk volna, testvéri béke jobbainkat egy pillanatra sem tagadtuk volna meg. De ez nem történt. A Nemzeti Ideált aggódó reménnyel vártuk, mert az egyetemi ifjúság előre hirdetett programjában új irányt, tiszta célokat, az Egyetemi Kör régen elvállalt, de még ez ideig soha nem teljesített feladatainak megvalósítására vonatkozó törekvéseket kerestünk. Első sorban biztosítékot arra nézve, hogy a felekezeti irányt mint józan felvilágosodott emberekhez nem illőt, levetkezik és evvel az egyetértés útját megteremtik. Ezeket a biztosítékokat hiába kerestük. — Olyan helyzetben, mint az előzmények után az Egyetemi Kör vezetősége volt, ha csakugyan szándékuk lett volna Debreczent meggyőzni, kerülni kellett volna mindent, ami csak egy kis alapot is nyújthatna arra, hogy bizalmatlansággal fogadjuk az új irányt. Meg kellett volna ragadni minden eszközt, hogy meggyőzzenek céljaik tisztaságáról és e helyett a Nemzeti Ideálban, különösen második részében egymást érik az olyan kitételek, miket csakis néppárti irányra lehet magyarázni. Aki a sorok között olvasni tud, aki tisztában van a mult év ifjúság irányával, egy perczig sem kételkedhetik, hogy a régi emberek keze működik megint az Egyetemi Körben és hogy a Stephaneum nyomdában készült könyv

csak csalétek a könnyen hívők számára, hiszen olyan mindegy is az, akár „keresztény“, vagy „keresztény“, ha az egyetem termeiben ott lóg is a kereszt, ha kávéházi züllések alkalmával ott gyalázza az igazi krisztusi szeretetet minden diák gomblyukában és az Egyetemi Kör Szűz Máriás zászló alatt ott lesz minden katolikus vallási ünnepen. — Megjegyezték ifjúsági gyűlésünkön, hogy protestáns nagy férfaink is mondtak olyat, mit idézetül bátran oda tehetett volna a Nemzeti Ideál a többiek mellé. Akadékoskodás az egész! Szemere Miklós, Kaas Ivor báró, gróf Károlyi Sándor, Bartha Miklós, gróf Széchényi Imre, dr. Schlauch Lőrincz, gróf Majláth József idézetei jobban megfelelnek a célnak, ami protestáns férfaink sokkal liberalisabbak, mintsem itt helyet foglalhatnának. És daczára ennek, mégis csakugyan naiv vagy jó Debreczen, hogy nem rohansz hanyat-homlok ezek után a „szép eszmék“ után, hogy mered az igazi nemzeti ideált másutt keresni, mint ebben a szép célok, tervek szószszában feleresztett néppárti maszlagban. Te önálló működési térre mersz lépni, bele dobván „a közvélemény ítélő serpenyőjébe az elfogultság, a hiúság, a góg levetett leplét.....“

Vádainkkal szemben magok elismerik, hogy igen is, klerikálisok, néppártiak voltak, mert „szükség volt a mult év eszközeire“, a jövőre nem adnak semmi biztosítékot és mégis mért nem követjük hiúsággal, elfogultsággal mernek vádolni bennünket!

Biztos lehet az Egyetemi Lapok, hogy ha azon ifjúsági törekvések, ifjúsági intézmények megvalósításáról lesz szó, minden mellék cél nélkül, melyeket a társadalmi züllés, kozmopolitizmus ellenszereiül a Nemzeti Ideál ajánl, velök leszünk. Ifjúsági életünk ujáteremtését, mit az Egyetemi Kör vezetősége különböző intézmények felállításával, egyes diákkongresszuson régen magára vállalt, mi sürgettük mindig és itt a munka alól magunkat kivonni nem akartuk. Ámde a közélet romlottságát, a társadalmi züllés megakadályozását, kereskedelmünk, iparunknak a tisztesség határain kívül eső veszedelmes irányát, középosztályunknak bukását — ha tényleg így vannak, — mint akarja az az ezer magyar ifju a diákjelvény viselése, diák otthon, általában más különösebben csakis a diákokra vonatkozó intézmények megvalósítása által megváltoztatni, nem értjük. Ezek az intézmények szükségesek, megvalósításuk, ifjúsági életünknek emelésére csak

T Á R C Z A.

Nehéz napokban.

*Szegény apám! hogy villogott
A tű kezedbe éjjel, nappal,
Hogy dolgozál, hogy többet adj
Mindegyiköknök egy falattal!...
S mi lett munkád jutalma lásd?
Hogy elromlott szemed világa,
Hogy pápaszem kell nappal is
S nem látsz ha már kigyúl a lámpa!*

*Szegény anyám! munkába kapsz,
Hogy szomjan, éhen meg ne haljunk
Te is gép mellett öltögetsz,
Erőt ad rá mosolygó arcunk,
S kerestek annyit kettesen,
Hogy jut kenyér egy-egy karényi,
Nincs mellé sokszor semmise...
Óh, még így is nehéz ma élni!!*

*...Megátkozott valaki tán
Bennünket édes Istenem Te?*

*Te meghallgattad átkait,
Nem néztél tiszta szíveinkbe?...
Az átok megfogant imé,
Mert jó Urunk te úgy akartad:
Nem varrhat többé jó anyánk...
Reánk bocsátád nagy hatalmad!*

*De egyikönk se tör Reád
Hatalmas Isten vádolóan,
Amit te rendelsz jó Urunk,
Ki tudja mért? de mindig jól van;
Nem támadunk mi Ellened,
Csak azt kérjük hívő reménnyel:
Ki ad kenyeret most nekünk?
Anyánk szemén miért az éjjel?*

Gyökössy Endre.

A Berettyó gyöngye.

— A „Debr. Főisk. Lapok“ eredeti tárczája. —
Irta: **Füzessy Géza.**

Régen elpusztult a száldobágyi malom, csak a híre van már ott lenn a Réz alatt.

Fenn alszik a molnár, az öreg Daróczi, fenn a hegyoldalón a temetőkerben, lenn meg a Be-

jó hatással lesznek, de hogy ez például a sajtó állítólagos romlottságát megmásíthatná, kétkedünk. Nem értjük, micsoda összeköttetés van a könyv első részének kétségbeesett siránkozása, köz- és társadalmi életünknek züllő, erkölcstelen bűnös irányzata és ifjúsági politikánk között. Nem értjük, hogy az Egyetemi Kör programja, hogy foglalhatja magában ezek megmásítását, mert azok a célok, melyek megvalósítását mi az Egyetemi Körtől várjuk, a napi politika cselekvő terétől nagyon messze állnak. Épen azért, mert ilyen politikai vonatkozásban jelennek meg azok a célok is, melyek tényleg feladatai a magyar ifjúság vezető elemeinek, viseltetünk mi bizalmatlansággal az egész program iránt. A mult eredményei megmutatták, hogy az Egyetemi Kör vezetősége minden tervünket elpolitizálta. — Csak egyet kérdek, hol van a diák-szövetség? Ezért tartjuk mi sok tekintetben frázisnak a nemzeti Ideált, mert a tennivalók benne politikai célokkal jelennek meg és ez az eredményt kétessé teszi. Van egy nem épen titkolt alaphangja, melynek kedvéért az egész iratott, melynek kedvéért az ifjúsági élet emelését is célul tűzte ki, sőt melynek irányában ezt ala-

kitja és — mely miatt mi megvalósításukban kétkedünk.

Mint veres vonal húzódik át a Nemzeti Ideál eszmemeneten, a mérhetetlen, erőszakos faji gyűlölet. Nem tagadjuk mi a magyar faj supremációját, őseink vérével szerzett hazánkban, *sőt elismerjük, hogy ezen a téren tennünk kell*, mert nemtörődömségünk miatt már-már veszély fenyegeti tisztos fölényünket Csak azon csodálkozunk, hogy akik „türelemmel, szeretettel“ akarják javítani a kort, hogy ragadtathatják magokat ilyenféle kifejezésekre, mint: „kúfárok szemfényvesztő hordája“, „testünktől-lelkünktől idegen sehonnaiak“ stb. Képzeltük, hogy milyen lehet az eszköz az ilyenféle kitételek után és mindez a „krisztusi szeretet“ jegyében! Ismerjük jól, kik vallják ez elveket, kik azok a nagy férfiak, kiknek tapasztalataik sulya alatt összeroskad a mi kicsinyes kétkedésünk, ott vannak az agrár főurak, a néppárti lovagok sátorában. A liberalizmus, a józan haladás keserűbb ezeknek a méregnél. Hanem azért te Debreczen csak „tekintélyek“ befolyása alatt hoztad határozatodat, egyesek „hiúsága“ által félrevezetve!

Mi debreczeniek, nem fogadjuk el a Nemzeti

rettyó siető habfodra régi mesét suttog, a partszéli fűzfa lehajló ágának. Ő volt az utolsó a régi malomban, de sokat bánkódott, hej de sokat is sírt, mig utánnok nem ment; nemcsak maga nyugszik künn a temetőben, hárman alusznak a mohos sírhant alatt: az öreg Daróczi, meg a felesége s gyönyörű szép lánya... Száldobágy virága, régi büszkesége, Daróczi Mariska.

A Berettyó amint kijön a Réz alól, sebesen folyik a száldobágyi réten, nem állja már útját a vén malomkerék, régóta nem forog, nem mozdul a kerék, mióta meghalt a vén Daróczi lánya

Százados fák alatt, ahol a malom volt, azt beszéli a nép, gyöngy van a folyóban, gyöngyöt kavar fel a zúgó habok árja, de amint felhozza, megint visszakapja; a száldobágyiak széltibe beszélik, hogy egy köny vált gyöngyé, egy szép leány könnye, Gecse Pista után sírdogált a parton régesrégen, még a régi szép időkben, száldobágyi molnár aranyhajú lánya.

Rommá lett a malom, de a romja sincs már, rég porlad a molnár, régebben a lánya, szegény Gecse Pista tilinkója sem szól..... elhagyott a vi-

dék, a madár se járja. Hosszú, tenger idő telt már el azóta, leányok, legények járnak a fonóba; sokszor arról foly a beszéd, arról szól a nóta: a Réz alatt Száldobágyon gyöngy van a folyóba

I.

Utolsót kondult a száldobágyi torony kis harangja, aztán oly csendes a tájék.

Hervadt virág szírom, elhaló harangszó, búcsúzó napsugár, elmúlás, enyészet, mementó, mementó! Utólszor néz vissza égő arczczal a nap a látóhatárról, azután este lesz, csendes őszi este. Költöző madarak csoportja sem látszik már, csak hangjuk hallik, síró kiáltásuk jelzi azt az utat, alkonyat ködébe, amint tova szállnak.

Zakatol a malom... az a vén kerék most olyan lassan fordul, az öreg Daróczi most mordul ki épen, csak amugy félvállról a malom szobából: „Hé lány emeld feljebb a zsilipet újra!“ Alig szól a molnár előjön a lánya. A vén Daróczival nem lehet tréfálni: több vizet bocsát hát a malomkerékre. Hol is jár az esze annak a kis lánynak, talán messze, messze Galiczia földjén? Megint Gecse Pista jutott már az eszébe. Három hosszú éve épen,

Ideált, mert az igazi nemzeti Ideált nem ott keressük, hol a pestiek, nem a néppárti lobogó alatt, hanem a munkában. Ez a munka, míg egyrészt előkészülésben áll a jövőre, jövőt munkáló, jövőben tenni hivatott képességeink fejlesztése, másrészt a jelenben ifjúsági életünknek, a közel jövőben különösen főiskolánk falai között új irányban való fejlesztése. Az ifjúsági életre vonatkozó törekvésekben, általában ifjúsági életünknek újjászervezésében szívesen nyújtunk békejobbot Pestnek, dolgozzunk együtt, mert hiszen a szakítás nem célunk, az egyetértés megromlása fáj nekünk, bár lelkiismeretünk tiszta, mert másként nem tehattünk. A Nemzeti Ideállal nem értünk egyet, ebből az nem következik azonban, hogy most már mint engesztelhetetlen ellenségek álljunk szemközt ott is, hol erre ok nincs és magasabb érdekeknek, a magyar ifjúság érdekének veszélyeztetésével történhetnék. Azonban engesztelhetetlen faji gyűlöletből és felekezeti elfogultságból eredő célokkal szemben, amennyiben itt tennivaló vár ránk, a józan haladás, az igazi liberalizmus jegyében önálló működési térre lépünk s közösségünket megtagadjuk minden ellenkező nézettel, iránynyal. Kollégiumunk belső életében, ifjúsági

életünk szervezésében, az egyetértés, a két testvér-akadémia polgárságának a testvéri szeretet, a közös alma mater hagyományainak ápolásában való egyesülése tekintetében oly sok tennivaló vár reánk, hogy nagyhangú nemzeti Ideálok után való futás helyett elég működési tért találunk itt is s míg erőnket meddő küzdelmekben fecsérelnénk, többet használunk úgy a magunk, mint az egész ifjúsági életnek is a magunk körén belől folytatandó tevékenységgel. Ha országos ifjúsági életben eddig megtartott ellenőrző szerepünk mellett várjuk a viszonyok alakulását azzal a reménnyel, hogy előbb utóbb győzni fog a magyar ifjúság lelkében mindig ott levő, — ha néha szunnyadó — szabadság, józan haladás szeretete és a közös munka egyesít majd mindnyájunkat. Addig pedig igyekezzünk belső ifjúsági életünket, egy 300 főnél több tagot számláló ifjúság igényeinek megfelelőleg alakítani át. S itt annyi tér nyílik az önálló működésre, hogy mindenikünk találhat munkakört magának. Ha majd a budapesti ifjúságot megint a józan haladás, az igazi hazafiság útján látjuk, örömmel tartunk velök, mint ezt határozati javaslatunkban is kimondottuk.

(Folyt. köv.)

Fráter Ernő.

hogy elváltak csendes őszi estén virághervadás-kor... reszketve repül a sárguló falevél, újra ősz van, de hisz az a jó ég majd haza segíti, azt mondta az öreg tiszteletes úr is, csak az Istent kérje... el is megy ő holnap újra a templomba, hisz' úgy is vasárnap — imádkozik érte, majd mikor a mester az éneket kezdi, a pap meg majd felmegy abba a szép magas, szép aranyosszékbe...

Mint a madár, hogyha megmozdul a cserje... ijedten rebben fel a legkisebb zajra: egy ismerős nóta, ismerős szavára meglepődve figyel Daróczi szép lánya... Néma, csendes éjbe, éjjeli sötétbe, furulyaszó hallik fel a rét aljából. Az... igen... a régi s pillanatnyi álom tova, tova tűnik, újra szól a nóta, szomorúan, búsan... „Beteg vagyok, ki gyógyít meg engemet?...“ Száldobágyi molnár kedves szőke lánya belekapaszkodik a zsílip fájába... hej de szépen is szól az a Gecse Pista síró furulyája...

Elnémult a nóta, nem szól a tilinkó. Ott jön Gecse Pista a gyalogösvényen. „Istenem, teremtom... csakhogy újra látom.“

Csókba ful el szava Gecséné fiának s az öreg

Daróczi aranyhajú lánya édes zokogással borul a nyakába s hull a könnye, mintha rezgő harmat hullna a rózsalevélre.

„Ne zokogj galambom, látod hogy itt vagyok, nem ett meg a muszka, nem ölt meg a német.“ Gecse Pista hosszan ránéz a leányra, le nem venné róla szemét senki aranyáért; nézi, nézi némán, édes kedvteléssel, hosszú idő után mégis csak az övé... s örökre — az lesz a száldobágyi malom aranyos virága.

Odaborúlt a lány a legény vállára, úgy sugták az esküt el az éjszakába, úgy segítse őket az egy igaz Isten, amint hűségesek lesznek majd egymáshoz.

II.

Nem forog a malom, hogy járna vasárnap... ünnepel Száldobágy, csendes a Rézalja.

Nézzünk be egy perczre, csak egy pillanatra, tekintsünk lopva be a malom szobába... Az asztal szegletén ül a vén Daróczi, kinyitva előtte kapcsos bibliája.

Mialatt az öreg a szent könyvbe mélyed, egy édes emléken mereng el leánya: három hosszú

Református ifjusági egyesület.

(A tanárkar szives figyelmébe.)

Akik a múlt iskolai évben főiskolánkban végezték tanulmányaikat, bizonyára emlékeznek arra a népes és magasztos ifjusági gyűlésre, mely 1901. február hónapban az akad. VI. termében volt. Mindkét akadémia tanszak hallgatói, a tanítóképzede és főgymnasium növendékei nagy számmal gyülekeztek és zsufozásig töltötték meg a termet, hogy tanácskozzanak a „református ifjusági egyesület“ felállításának hasznos és szükséges volta felül és az eszmét a megvalósításhoz közelebb vigyék. Tanáraink közül is többen jelentek meg, kik látván az összegyűlt ifjuságnak lelkesedését, hite és egyháza iránt tanusított szeretetét és az egyesület létrejövetele szükségességének egyhangu kimondását, lelkes beszédekben emlékeztek meg az ifjuság ügybuzgalmáról, férfiakhoz illő, magasztos gondolkodás módjáról és ígéretet tettek, hogy a ref. ifjusági egyesület megalakítását az illetékes körök előtt elősegíteni igyekeznek. A gyűlés nem akarván a fontos dolgot továbbra halogatni, választott minden szakról 2--2 ifjut,

kik az akkori senior Csighy Andor elnöke alatt az alapszabálytervezetet elkészítették s jóváhagyás és megerősítés végett a közös tanárkar akkori elnökéhez Bartha Béla dr tanár urhoz be is adták. A kiküldött bizottság későbbben kérdezősködvén az alapszabályok sorsa felől, említett tanárunk kész örömmel adott felvilágosítást, hogy kérelmünket és alapszabálytervezetünket a közös tanárkar az akadémiai tanácshoz tette át véleményezés végett. Ennyi az, amit az ifjusági egyesület felől tudunk.

Márczius eleje óta teltek a napok s most már november közepe van. Nem áll jogunkban kérdőre vonni a tanárkart, hogy jogos, egyházunk iránt való szeretetünkből fakadó kérésünket miért mellőzte mindeddig, annyival inkább nem vagyunk erre feljogosítva, mert tudjuk, hogy a múlt iskolai évben a főiskola korszerű fejlesztését célzó nehéz munkálatok felette nagyon igénybe vették munkás tanáraink gondját, idejét és erejét. De érezzük, tudjuk azt is, hogy a református ifjusági egyesület megalakítására nagy szükség van. Itt akarjuk ápolni és életre hozni a szunnyadozó vallásos hitet, felkelteni az egyház iránt való érdeklődést és ténnyel szeretetet. Itt óhajtjuk a krisztusi sze-

éve... való lesz az álom... most tudja igazán, mennyire szereti, mennyire imádja.

Ősz mogorva ember... angyal arcú lányka, mint vén cser tővén a mosolygós kikelet első ibolyája

A szép molnárlány lement a folyóhoz... elhervadt a rétnék régen a virága, ha nem hervadt volna, akkor se lett volna szebb virág a réten, ameddig belátni, — azon túl se — mint a vén Daróczi lányka. A mint a rétre ért, egy madár szállott közelében levő sárguló fűzfára... Azt mondják, azt tartják, hogy a kakuk madár tudja a jövendőt; megkérdezte tőle gyermekes örömmel, — minek is kérdezte, bár ne kérde volna — „Kakuk madár mondd meg, meddig élek én még?“

Megszólalt a madár, de nem soká kellett figyelni a lánynak a jósló szavára, megakadt a hangja... „Istenem teremtem!“ Az a gonosz madár csak hármát kiáltott.

Néma csend a tájon, a madár elreppen, épen mintha félne, hogy a lány szavára keveset kiáltott.

„Jó napot galambom! miért ma olyan bús, Daróczi uramnak aranyos kis lánya?“

„Gyerekes bolondság, de mégis jó hogy jössz, nem tudom, úgy félek, pedig én nem hiszek semmi babonába. Te Pista, tudod-e mit mondott a kakuk? Hát azt mondta, hogy csak három évig élek... én édes Istenem, hisz még alig éltem, az a madár mégis csak hármát kiáltott.“

„Ne aggódj galambom, ne adj arra semmit, hazug az a madár, hazug a mondása...“

„Te, hogyha még egyszer úja erre szállna?“

„Mariskám angyalom, nem azért jöttem én, hiszen úgy is tudod, rég várok utánnad, azért jöttem most, hogy beszéljek apáddal, nem adok én semmit a jövendölésre“

Hej... ha tudta volna szegény Gecse Pista hogy Daróczi lányát nem neki nevelték... hejh, ha tudta volna Daróczi Mariska, hogy igazat mondott, sokat is kiáltott az a kakuk madár!?!...

III.

Tán vendége van az öreg Daróczinak? Hangos beszéd folyik az egyik szobában, hol egy mécs világa küzd a félhomályyal.

retet lánczaival összefűzni a főiskola különböző szakú, de mindamellett egyhitű, egyvallásos szellemű tanulóit; ezen egyletben akarjuk beleplántálni a protestantizmus világosságát és fényt követelő magasztos elveit, hogy ennek vezetése mellett menjenek szakpályáikra és az életbe, hogy itt is és *épen itt*, buzgó, munkás tagjai legyenek egyházunknak. Az egyetemes papság elvét akarjuk megvalósítani, hogy a biblia olvasása és felette való elmélkedés által evangéliumi szellemtől áthatott gyermekei legyenek anyaszentegyházunknak és részt vegyenek az Isten országa terjesztésének nagy és magasztos munkáiban. Mert ha ugyanolyan lelkesedéssel fogják szívükön viselni az egylet tagjai továbbra is egyházok iránt való kötelességeiket és vallásuk iránt táplált hitbuzgóságokat, ha minden tag hiven elvégzi azon feladatát, amit elébe fogunk szabni: hisszük, hogy a régen várt fény fel fog derülni a magyar protestantizmus egén!

Bizonyára vannak körülöttünk és közöttünk egyesek, kik gyanakodással és előítélettel tekintenek a megalakítandó egylet elé, mert felekezeti gyűlölet, vagy legalább is elfogultság szításától remegnek. Akik ilyen munkatéren gondolják

működni az ifjusági egyletet: azoknak méltán van okuk aggodalmaskodni és kétségbe esni; de legyen bárki meggyőződött a felől, hogy az ifjusági egylet hazug jelszók alatt nem harczol, hitvány érdekekért nem futkos, tiszteletben fogja tartani a testvérfelekezetek meggyőződését, hitrendszerét s emellett tiszta bibliai, még pedig protestáns szellemben fogja nevelni tagjait!

Ilyen programm mellett, ilyen czélokért akarunk mi harczolni nagy tiszteletű és tekintetes Tanárkar; reméljük, hogy törekvéseinket helyesli minden tanárunk kivétel nélkül s épen ezért tiszteletteljesen kérjük a tanárkart, hogy kérésünkkel foglalkozni és azt teljesíteni méltóztassék!

Nánássy Lajos.

Színház, művészet.

Eddig csak a dicséret virágaiból fontunk koszorút Komjáthy igazgatónak, de most e koszorúba bele kell egy-két csipő csalánt is tűzünk. Igaz, hogy most is jó nagy része a koszorúnak csak illatos virág lehet. — Dicsérettel tartozunk Komjáthynak — mivel csak általánoságban szólhatunk — mikor a *Gyimesi vad-*

„Édes apám után igaz nem sok maradt, hogy vagyonom nincsen nem nézi tán bűnnek.. szegénynek születtem, de gazdag az Isten, szeretjük mi egymást régi idő óta... gazduram, Mariskát adja ide nékem.“

Gúnyos kaczagással ránéz a legényre s így felel a szóra az öreg Daróczi:

„Már hogy én, a lányom? koldus nem üt tanját ebben a malomban, nem azért gyűjtöttem én ezt a kis vagyont, nem Gecse Pistának nevelem a lányom.“

„De hisz édes apám — felzokog a lányka — úgyse leszek másé meglássa kigyelmed.“

Vadgalamb után is busan búg a párja: csak a lány zokog még s könnyes szemmel néz a sötét éjszakába. Lehorgasztott fővel ment el Gecse Pista, lement a folyóhoz, lenni mély a Berettyó; úgy fogták ki másnap a folyóból holtan, a lázi határon.

...Sorvasztó szél nyomán hervad a virág is; hervadás volt élte a halovány lánynak, mig két szeme minden könnyét a habokba sírta... Az a köny vált gyöngygyé aztán a folyóba, azóta van Száldobágyon gyöngy a Berettyóba.

Istenem de ki hitt volna annak a jóslásnak... száldobágyi temetőbe másik új sirt ásnak.

IV.

Az öreg molnár sem soká élt azután, sírva emelte a zsilipet hiába, csak a folyó zúgott, a malom nem indult.

Nem mozdul a kerék, a mióta meghalt Daróczi szép lánya. Százados fák alatt, azt beszéli a nép: gyöngy van a folyóba, gyöngyöt kavar fel a zúgó habok árja, de amint felhozza, megint vissza kapja; a száldobágyiak széltibe beszélnek, hogy a köny vált gyöngygyé, egy szép leány könnye. Gecse Pista után sírdogált a parton réges-régen, még a régi szép időkben, száldobágyi molnár aranyhajú lánya.

Rommá lett a malom, de a romja sincs már, rég porlik a molnár, régebben a lánya. Szegény Gecse Pista tilinkója sem szól, elhagyott a vidék a madár se járja.

Hosszú, tenger idő telt el már azóta, leányok legények járnak a fonóba, sokszor arról foly a beszéd, arról szól a nóta: a Réz alatt Száldobágyon, gyöngy van a folyóba.

virágot, az *Elektrát*, a kedves *Kis mamát* adatja; de nem sorozhatjuk e becses dolgok közé a sok operettnek nevezett silányságokat és — bár nem fogadjuk el a helybeli lapokban *Zazá ról* megjelent kritikát, mely színműnek sok része: így különösen a harmadik és ötödik felvonása megható, zavartalan tiszta s lebilincselően tanító, — de ezt sem számíthatjuk az előadott szindaraboknak abba a csoportjába, mely maga dicséri az igazgatót.

Elektra, Kis mama, Gyimesi vadvirág.
Három szindarab: három színésznő dicsősége

A hallhatatlan görög költő csodás alkotását a színházat zsufolásig megtöltő közönség nézte meg. Lelkünk zokogott Elektra jajgatásaiban, mely a meggyilkolt apát siratta. Szívünk háborgott Elektra átkaiban, mit anyjára, apja gyilkosára szórt. Mi is ujjongtunk Elektra ujjongásaival, mikor Orestes megöli a gonosz feleséget, anyát s a gyilkos királyt.

És mily fenséges volt Komjáthy né Elektrája! Kell-e rá nagyobb bizonyosság: vele zokogtunk, vele átkozódtunk, vele örültünk szívünk mélyében valamennyien. És csak az fáj nekünk, hogy mikor látja Komjáthy, hogy a közönség mily lelkesedéssel fogadta e klasszikus, örökbecsű alkotást, — nem adatja többször; míg a *Modellt*, a *San-Toyt* egymás után ötször-hatszor is előadják. De hisszük, hogy Komjáthy igazgató meghallgatja azokat is, kik a szinpadot azért becsülik, mert onnan életigazságokat hallanak, melyek a lelket felüdítik, a szívet megtisztítják s — előadatja legalább még egyszer az Elektrát Hadd gyönyörködtesse még egyszer Komjáthy né a közönséget művészi alkotásával: fenséges, hatalmas Elektrájával.

A kis mamában Fáy Flórát illeti az elismerés legszebb koszorúja. Olyan kedves, gondos figyelmes és — szerelmes kis mama volt ő, amilyet a szerző csak elképzelhetett, mikor e kedves, tiszta, gyönyörködtető vigjátékot írta. Eleitől végig a legnagyobb gondossággal s biztossággal játszott Fáy Flóra s csak elvesztettnek mondhatja az ezt az estét, aki nem nézte meg csak azért, mert nem léhaság, mert nem operett.

A gyimesi vadvirágban valóságos vadvirág volt F. Kállay Lujza. Nagyon jó népszínmű énekesnő és lám milyen kevésszer van alkalma, hogy istenadta tehetségével a közönséget elra-

gadja. Magyaros modora, élettől duzzadó természetessége erős biztosíték arra, hogy kedvesen, jellegzetesen adjon minden ilyes szerepet s édes éneke, magyaros kiejtése, amivel ami dalainkat eléneklí, varázshatalmat ad az úgy is szívhez szóló magyar nótáknak.

Burmester Villy Debreczenben. November 25-én jön közénk, hogy a hegedű lágy, szilaj, szívet altató, szívet ébresztő muzsikájával gyönyörködtessen bennünket. Mikor felhívjuk a debreczeni tanuló ifjúság figyelmét erre, nem mulasztathatjuk el, hogy meg ne említsük azt a helytelen intézkedést, hogy nem gondoskodtak az ifjúságról, mert semmi kedvezményt nem adtak. Emlékszünk jól a mult évben, épen e hónapban rendezett hangversenyre, mikor Rákosi Szidi, Polónyi Elemér és Fedák Sári voltak itt: diák három volt a hangversenyen. Mert valljuk meg sok az a egy forint, bármint lelkesüljünk is az igaz művésztért és sok embernek jutna az ilyesmikre egy korona, de egy forintja nincs. Erkölcsi és anyagi haszna mindenesetre nagyobb volna a hangversenyzőnek, ha az ifjúság ilyen kedvezményt kaphatna.

— ss —

Tanács.

*Ha ezt-azt hallasz, hogy mondtak reád,
Mi bánt és bosszant, mert igaztalan,
Ha úgy csalódoz, hogy nem várhatád,
Ott, hol szívednek ép' bizalma van:
Ne térj magányba, buba ne temetkezz',
Maradj tovább is jó az emberekhez!*

*Ha rontásodra az mesterkedik,
Ki szembe dicsér, ha veled beszél,
S mert úgy gondolja, nem jut füledig,
Hirt hordoz rólad, mint a kósza szél:
Ne térj magányba, buba ne temetkezz',
Maradj tovább is jó az emberekhez!*

*Ha másoknak csak üdvét akarod,
Hogy az ember az embert értse meg,
Ha eszméért küzd lelked és karod,
S mégis vannak, kik meg nem értenek:
Ne térj magányba, buba ne temetkezz',
Maradj tovább is jó az emberekhez!*

4**

*Ha megesnék, hogy egyre bánt a sors,
S utadra nem jut egy marék virág,
Ha rád támadna, mert meg nem hajolsz
Irigység, bosszú, az egész világ:
Ne térj magányba, bűba ne temetkezz',
Maradj tovább is jó az emberekhez!*

*Tövisből egy erdő van idelent,
S a Judás lelke folyton működik,
Vigasz csak az, hogy ez már ősi rend,
S nem lesz máskép a végítéletig:
Nyugodj meg ebbe, bűba ne temetkezz',
Maradj tovább is jó az emberekhez!*

*Küzdj! törj előre büszkén, szabadon,
Értsd meg: a jóknak tűrni s tenni kell!
Használj és építs egész útadon,
Valahol majd csak rád vár a siker,
Ne térj magányba, bűba ne temetkezz',
De talpig ember légy az emberekhez!*

Kun Béla.

Ifjúsági élet.

Csokonai ünnepünk. Nagyszámú közönség gyült össze a „Magyar Irodalmi Önképző-Társulat“ által folyó hó 17-én vasárnap, a collégium dísztermében rendezett Csokonai emlék-ünnepre, hogy tanuja legyen, miként rója le háláját és kegyeletét a főiskola ifjúsága Debreczen legnagyobb fia, nemzetünk egyik büszkesége: Csokonai szelleme iránt. Ott volt teljes számmal a főiskola lelkes ifjúsága is. És most, a mikor a magyar faj újra fölemeléséért vivandó harcznak hajnalán állunk, visszazállt lelkünk a zivataros multba, a mikor a magyar nemzet szabadságának lángja csak néhányaknak: a költőknek szívében lobogott. S meghajoltunk ezen nagyok szelleme előtt s rajongó szeretetünkkel árasztottuk el ezek közt az egyik legnagyobbnak: a mi Csokonainknak emlékezetét.

Először főiskolánk derék énekkara adta elő, a tőle megszokott szabatosággal, Csokonai „Esküvés“ című dalát. Ezután dr. Ferenczy Gyula a „M. I. Ö. T.“ felügy. tanára megnyitotta az ünnepet. Majd Baja Mihály szavalta Gyökössy E. „Csokonai kucsuja a collégium ifjúságától“ cz. pályadíjat nyert költeményét. A tüzzel, lelkesedéssel, igaz

érzéssel előadott szavalat, teljesen kifejezésre juttatta a vers szépségét s a közönség úgy a szavalatot, mint a költeményt lelkes tapsviharral jutalmazta meg. Balkányi K. beszéde után Fái Flóra, szintársulatunk tagja, szavalata következett. Szavalatának szépségével és kedvességével egészen elragadta a közönséget. Itt is csak köszönetet kell mondanunk neki, hogy nem sajnálta tőlünk azt a fáradságot, mit nekünk áldozott, mikor ünnepélyünket emelte. Igen szép volt Pásztor Gyula, Maksa Lajos, Lelkes László és Stern Gyula hegedű-quartettje. Csokonai-dalokat és kurucz nótákat adtak elő meglepő művészieséggel. Szarka Lajos „A csókról“ irt ügyes csevegése után, mely a közönséget folytonos derűlt-ségben tartotta, a főiskolai énekkar sikerült éneklése bezárta az ünnepet. Az ünnep után Milotay István, a társulat elnöke beszélt lelkesen Csokonai szobránál, hol az énekkar két szép Csokonai-dalt énekelt!

Kivánjuk, hogy az ifjúságot, nagy elődjét ünnepelve, hassa át sokat szenvedett, talán sötét jövőjű édes hazánknak, magyar nemzetünknek és fajunknak soha meg nem szünő, lángoló és munkára buzdító igaz szeretete! **N. S.**

A debreczeni ifjúság nagy gyűlése. Miután többen félreértettek mult számunkban irt vezető cikkünk egyes részeit, vissza kell ahhoz még egy pillanatra térnünk. Mi bár nem irtuk azt ott sehol egy szóval se, hogy Fráter Ernő indítványát leszavazta volna az ifjúság, csak azt irtuk, hogy a hozott és elfogadott határozati javaslatba vettek, lehet, hogy öntudatlanul Gyökössy Endre és Erdey Károly indítványából s különben az egészset Görömbey Péter beszéde, illetőleg ajánlása szerint készítették, mégis többen azt magyarázták ki ebből. Épen azért kijelentjük itt is, hogy Fráter Ernő határozati javaslatát elfogadták, *de csak alapul* s így például az első pont, hogy a debreczeni ifjúság csatlakozott a pestiekhez, mint azt több lap előre híresztelte — nem igaz; és hogy „felsőbb nyomás“ alatt nem állunk: ezek benne voltak abban a javaslatban is, de többi részeit teljesen ujonnan szövegezték s bele vettek többek indítványaiból egyet-mást. Szóval a tény az, hogy Fráter Ernő indítványát a tárgyalás alapjául elfogadták. Ezt akarunk csak megjegyezni.

Felhívás az „Erdélyi Kárpát Egyesületbe“ való belépésre. Midőn a debreczeni főiskola ifjúságának hazafiasságához fordulunk, meg vagyunk győződve, hogy szavunk nem lesz kiáltó szó a pusztában. Az Erdélyi Kárpát Egyesületről van szó, amelynek nagyarányú hazafias mozgalmi, nevezetesen a székelység helyzetének javítása, a magyar ipar pártolása, hazánk természeti kincseinek feltárása a külföld és jó magunk előtt is, és végül a magyar turistaság emelése érdekében kifejtett mozgalmi ismeretek mindenki előtt. Az egyesületnek tagjai vannak az ország minden részében s hazafias tevékenységét az egész ország élénk érdeklődése kíséri és támogatja. Ennek az egyesületnek zászlója alá akarunk híveket toborozni a debreczeni ifjúság köréből is, mert az ifjúságnak van ott első sorban helye, hol csekély anyagi áldozattal, de annál több tetterővel lehet munkálkodni a hazafias célokért.

Alólírotthoz az E. K. E. gyűjtő-ívet küldött, aki tagja kíván lenni az egyesületnek, az iratkozzék fel. Évi rendes tagsági-díj 6, pártoló tagsági-díj 2 korona. Rendes tagok ingyen kapják az egyesület közlönyét (szépirodalmi, ismeretterjesztő, turisztikai képes folyóirat) és azonkívül számtalan, itt fel nem sorolható kedvezményben részesülnek, melyekről alólírott bármely érdeklődőnek szívesen nyújt felvilágosítást.

Debreczen, 1901. nov. 20. **Kassay F. J.**

Kedves Barátaink!

A selmeczbányai m. kir. bányászati és erdészeti „Akadémiai Kör“ eleget tévén a tavalyi diákkongresszus megbízásának a diákjelvényre pályázatot hirdetett, melynek határidejéül 1901. október 1-jét tűzte ki. Minthogy azonban a pályázatok egyike sem volt elfogadható, az ország főiskoláinak küldötteiből alakult bíráló bizottság határozata szerint a pályázat határidejét elhalasztva, új pályázatot hirdetünk:

Pályázat.

A magyar diákságnak f év május havában Selmeczbányán megtartott gyűlése egy régen érzett hiányon igyekezett segíteni akkor, mikor kimondotta, hogy készítsék egy jelvényt, mely kifejezze és symbolizálja első sorban azt, hogy annak viselője magyar és másodsorban, hogy diák, — mely jelvény viselése továbbá minden főiskolai hallgatóra kötelező legyen.

A diákgyűlés ezen határozatnak kivitelével Körünket, a selmeczbányai m. kir. bányászati és erdészeti akadémiai Kört bizta meg oly értelemben, hogy hirdessen az pályázatot és ennek eredményét tudassa az összes magyar főiskolai Körökkel.

Ezen határozatnak eleget téve, ezennel pályázatot hirdetünk az említett diákjelvény rajzban való kidolgozására s a pályázat feltételeit a következőkben adjuk:

1. Fejezze ki a jelvény symbolisticusan azt, hogy magyarok és azt, hogy diákok vagyunk.
2. A rajzok, a természetes nagyság megjelölésével, színezett modorban adassanak be.
3. A természetes nagyság olyan legyen, hogy a jelvény például gomblyukban legyen viselhető.
4. Csak főiskolai hallgató pályázhatik.
5. A legjobb elismert munka jutalma 5 drb 10 koronás arany; — az ezután két legjobbnak ítélt mű tiszteletdíjja egyenként 3, illetőleg 2 drb 10 koronás arany.

6. A pályadíjak nem feltétlenül adatnak ki.

7. A pályázat határideje 1901. deczember hó 8-ik napja.

8. A pályázatok jelíges levélke kíséretében a selmeczbányai m. kir. bányászati és erdészeti akadémiai Kör elnökségének czimzendők.

A midőn mindezeket becses tudomástokra hozzuk, tesszük azt a magyar diákság nevében azért, hogy Benneteket mennél nagyobb részvételre kérve, e szép feladatot minél szebben oldhassuk meg és vihessük egy jó lépéssel előbbre a magyar diákság ügyét!

Hazafias üdvözlettel:

az „Akadémiai Kör“ Elnöksége.

C S A R N O K.

Rózsabimbók.

I.

*Mikor kinéztél ablakodból,
Virágaid öntözgetéd...
Boldog mosolylyal simogattad
A gyöngye szirmok levelét.*

*Szivemben is virágok nyílnak:
Te adtad a nap sugarát...
Szomjaznak... óh öntözd reájok
Szerelmed édes harmatát!*

II.

*Ha látlak téged édesem,
Én nem tudom, mi van velem?
Tűzben ég arczom és szemem —
Szeretlek! Óh ugy érzem!*

*Ha angyalként felém lebegsz,
Mikor szelíden rám nevetsz,
Mely átfut forró lelkemen —
Boldog vagyok, ugy érzem!*

*Ha távozol... sötét hajad
Lengési már nem látszanak,
Mikor nem ér be már szemem...
Hogy meghalok, ugy érzem!*

III

*Mi voltam eddig? nem tudom:
Sötét kiégett fájdalom,
Keblem beomlott sirhalom.*

*Mi vagyok most? Egy új remény
Ragyog rám éltem kék egén:
Feltámadásom reggelén.*

*Hogy boldoggá lett életem,
Hogy újra csattog énekem:
Mind, mind neked köszönhetem!*

Baja Mihály.

A csókról.

Históriai, fiziologiai, logikai, aeszterikai, botanikai, optikai, fizikai, mi tematikai és mindenek fölött csóktani értekezés.

Irta: Szarka Lajos.

Hogy azonban önöket kedves olvasóim és olvasónőim a szakszerű termelés művészetébe bevezessem, s így a sikert némileg biztosítsam, elmondok pár dolgot arról, hogy mi képpen is kell csókolni?

Megkérdeztem e tekintetben két szóke és három barna asszonyt és mondhatom, ugyan eltérők a vélemények. (De csodálatosan egyik vélemény sem egyezett a khinaiak felfogásával, akik azzal ámítva magukat, hogy csókolnak, arcukat kenik egymás orrához, holott nálunk még a kutyá is haragszik az orráért.)

Az egyik szóke asszony, aki bizonyára Dóczy Csókjának hatása alatt állott (ne tessék félre érteni: a vigjátékról van szó) ajkával nagyot csettintve azt felelte: csókolni nem kell csak — tiltva. (Próbálják meg a férfiak megengedni csókolózni

szerető asszonyaiknak, hogy reggel, délben és este szabadon összeossanjanak kedveseikkel, hátha fölthagynak a csókkal. Az asszonyok szeretnek ellenkezni.) A barnák közül az első, ki erősen udvaroltatott magának, igen nagy körültekintéssel felelte: csókolni mindig titkon kell, nem annyira a férj, mint a többi udvarlók miatt. A második barna felesége volt egy fiatal orvosnak, aki hatalmas munkát írt a csók ellen, mint a mely legközvetlenebb csatornája a ragályos betegségek tovább terjedésének, (pl. a szerelemnek.) Mikor megkérdeztem, hogyan kell csókolni, hamiskásan mosolygott, az ajtót bezárta, a függönyöket lebecsátotta és... és karját kitérve odaborult az én — orvosom nyakába és kizárva a külvilágot, protestáltak a csók ellen, hogy csakúgy czupogott. (Ez a különbség az elmélet és gyakorlat között.)

Most jön a második szóke és a harmadik barna. Mindketten megegyeznek abban, hogy a csók művészet, amelyhez talentum szükséges, de azonkívül sok időt kel eltölteni technikájával, hogy valaki igaz művész lehessen. Főhelye, mint a szerelem szimbolumának, az ajk, de illeszthetők a haj, fül, szem, nyak s az arcra is, de semmi esetre sem az arcz középre, mely a rokoni és baráti csókok számára van lefoglalva, hanem kissé lejjebb, közelebb a nyakhoz, mint az arcz középhez. A homlokot, amely különben a papi békecsók, (osculum pacis) számára van lefoglalva, nem vették ki a szerelmes csók helyei közül, mivel ezen papi békecsók a legtöbbször szerelmes csókok is, de nem megfordítva (legalább a családi béké-é nem) s hol a homlokra, de legtöbbször az ajkra illesztenek.

A csókolásban, mint a legelső emberi művészetben a secessziót juttatják érvényre. A második szóke szerint ujjaink hegyével lágyan érintve az arcot mindkét oldalon, a főt magunkhoz vonjuk, ajkizmainkat összehúzzuk s mikor a két ajkpár összeér, a nő nyelvehegyét kissé ajkaink közzé nyújtja át, hogy nyelvünket érintse. Ez a csók izlelése, a szerelmes vágyak, ingerek, kéjek átömlése egymásba, a legnagyobb gyönyörök aranyos felhőinek peremén való járás, ott, a hova már csak egy pillanatra van az üdvösség. (Ehez meg egy pillanatra van a teljes reális élet s a kiábrándulás.) Mikor aztán így pár pillanatig szívjuk egymás lényét magunkba, az ajkak csattanásban válnak el egymástól. A harmadik barna csókolási

methodusa kevésbé művészi, ő azonban azt tartja, hogy a művésziességet a kivitelben kell megteremteni. Szerinte jobbnakkal magunkhoz hajtjuk a nő fejecskéjét, balunkkal megérintjük állát, körülbelől az ajkögödör táján, miközben halk czuppanás kíséretében megcselekedjük a csókot ajakán. A nyelv itt is szerepet játszik, amennyiben a csókolás után egymás ajkát nyelvünkkel kölcsönösen végigsímítjuk. Itt ez képezi a csók izlelését.

(Beata simplicitás! hol van a ti időtök jó erkölcsű lapos és nyálas csókok, kik nemzedékeket tudtatok boldogítani, holott nem voltak izletesebbek egy harapás becsületes tejes malékenyérnél!...)

A szem úgy a két előbb említett, mint az összes szerelmi csókoknál bezárul. A szemnek ezen önkéntelen lecsukódását észre sem veszi a csók kéjébe merült csókoló, de azért a szem tényleg hunyva van. Okára vonatkozólag megkérdeztem egy ref. tiszteletes urat, egy kath. papi nagyságot, egy még mindig fiatal öreg ezredest, egy ráce asszonyt, egy meghalni vágyó szerelmes asszonyt, egy nyolcz gyermekes anyát és magamat. A feleleteket versben adták meg.

A ref. tiszteletes, mint aféle bibliás ember, a bibliát citálta:

„A bibliában írva áll:
Felebarátodat szeresd;
Gyöngéinél, hibáinál
Kell, hogy szemet hunyj örömeért,
Ha két szerelmes ajka összeért,
Hogy gyöngé, tudja mindenik magárúl; —
Egyet te érted, egyet magamért,
És nemcsak egy, de mindkét szem lezárul.“

A főtisztelendő úr szemhunyasának nagy jelentősége van:

„A szemhunyas csóknál azt jelenti:
Óhajom, hogy ne lássa meg senki.“

Az öreg ezredes, akinek még mindig voltak kalandjai és párbajai, harcias hévvel adta meg válaszát kérdésemre:

„A szerelem szívek csatája,
A csók a harcz sortűz nyitánya
Mitől se félve, mit se nézve, —
Vakon rohan a hős a vészbe.“

A ráce asszony előbb kétségbevonta csóktudományom, csak aztán adta meg a feleletet:

„A ki ilyet kérdez az az ember
Nem lehet a csókolásba mester.“

Lecsukódik szemünk, mert csók közben,
Lelkünk a hetedik égbe röppen.
Magasabbra nem juthatunk már mi,
De az — *örvényt* nem akarjuk látni.“

A szerelmes asszony a tulvilággal foglalkozik feleletében:

„Csókolózni? — élvezni már itt lenn
Üdvösségeit a tulvilágnak;
S üdvözülni? — más mód erre nincsen,
Mint — hogy előbb szemeid lezárjad “

A nyolcz gyermekes anya előbb körülnézett a szobában játszó szerelmi *göbökön* s tréfásan jegyezte meg:

„Ha csókolok önkényt hunyom le szemem,
Hogy ne lássam, mi is az a szerelem?!“

És hogy mit feleltem én önönmagamnak?... Mondják meg előbb, miért hunyja be a kakas szemét, mikor kukorékol? (Egy hang: mert könyv nélkül tudja) Jól van; most már megmondom én is az én jogász véleményemet a szem lezárására, ami ugyan nem egyezik meg a kakas szemhunyasával. Tehát:

„Csókolózó a szemeit lezárja,
Hogy e dolog ne lehessen pör tárgya,
Törvényünkben világosan megírván:
Bizonyítás szemmel látott tény kíván.“

Még csak a csók ízéről fogok megemlékezni s arról, hogy hányat lehet egyvégtibe csókolni?

A népdal azt mondja, hogy a csók édes. Édes, hogy ha lopva kapom, édes, hogy ha visszaadom, édes annak a neve is, édes az még gondolva is. Lehet. De egy bizonyos, hogy a csóknak — keserű utóíze szokott lenni.

Hogy hányszor lehet egyvégtibe csókolni? Sokszor, nagyon sokszor, száznál is többször, de nem ezerszer és számtalanszor, a mint azt szerelmes levelekben láthatjuk, vagy annyiszor, amennyit jelez az a kimondhatatlan szám, a melyet egy kis bakfis levelében láttam, hol az utolsó lapon az egyes szám után néhány száz „0“ (zero) volt sűrű glédába állítva, hogy tele volt az egész oldal. A csók akkor lesz csókká, ha csattan is, így csókolni pedig sokkal fárasztóbb, mintsem különösen kedves hallgatónőim gondolnák. Bizonyítja ezt egy német színésznő példája, aki fogadott, hogy völegényével 1000 csattanó csókot vált egyfolytába s a százon túl csakhamar elájult. Kevesebb csókot küldjenek hát leveleikben kedves hallgatónőim és adjanak meg többet.

Eddig tart az én elméleti tanításom a csókról. A többi az már empiria.

Tetszenek tudni, hogy mi az az empiria? Az, hogy az én tanításom alatt pirosra harapdált női ajkak kíváncsivá lettek illusztrált úton is meggyőződni tanításomról. Hanem ezt már elvégzik helyettem -- mások, — másutt.

Lapszemle.

Vettük a „**Sárospataki Ifjúsági Közlöny**“ első és második számát. Főszerkesztője Tóth István, főmunkatársai az első számban: Tóth Dezső, Nemes Béla és Benkő Sándor s most már Zajdó László, Moskovits Mór és Sörös János!

Az első szám „Előljáró beszédjé“-ben hármast tűzött ki maga elé a Szerkesztőség. Az első az, hogy tájékozzák magukat s tájékoztassák olvasóközönségüket, a mai ifjúsági élet zürjében. Mert, hogy zavaros az ifjúsági élet, az tagadhatatlan. A második az, hogy megmutassák, hogy a sárospataki ifjúság tud komolyan gondolkodni a komoly dolgok felett. A harmadik pedig az, hogy tarlózgassanak a szépirodalom mezején is, már úgy, a hogy tőlük telik!

Szép cél! Nemes cél! A komoly munka és törekvés mindig meghozza a maga jutalmát! Az első számban Nemes Béla emlékszik meg Október 6-ról s ugyancsak tőle olvastunk a tárczarovatban ugyesen megírt „Régi történet“-et is. *A materiális és a metafizikai gondolkodás csirái az ifjúság életében* címmel érdekes tanulmányt ír Böszörményi Sándor. Az október 6-iki ünnepély lefolyásáról pedig Jávorka ad számot az olvasónak! Mindezeket kiegészíti még egy pár középsikerült költemény, azonkívül a rendes rovatok, melyek élénk képet tárnak elénk a pataki diákság belső ügyeiről!

A második számban Moskovits Mór írt október 31-ről, lelkesült szívvel, puritán kálvinistassággal szép emlékezést. Zajdó László pedig a „Nemzeti Ideál“-al foglalkozik bővebben. Dicsérettel emlékezik meg az „Nemzeti Ideál“ azon eszméiről, a melyek az ifjúsági élet irányítójául már régen kívánatosak, de mivel az egésznek alaphangja klerikális és néppárti színezetű — elveti.

Sörös János „Őszi gondolatok“ címen megszívelendő szavakkal szól az ifjúsághoz: hogy

nem a hamis jelszavak után való futkosással mentjük meg a hazát, hanem ha a nemzeti kultúrának szolgálatába állunk, a nemzeti nyelvet, viseletet, szokásokat mindennek felett és mindenkivel szemben megvédjük.

Zoványi László cikke következik ezután, a mely Tóth Gyula joghallgató azon indítványával foglalkozik, hogy a s.-pataki collégium ambiciózus és írogatni szerető növendékei tömörüljenek egy gárdában s adjanak ki egy *pataki diák almanachot*, oly célból, hogy a nagy közönegs különösen a magyar diákság mélyebben is megismerhesse a pataki diákéletet, hogy ezzel is fokozzák a sárospataki főiskola jó hírnevét. Szép eszme! Adja Isten, hogy megvalósulhasson! A tárczarovatban Tóth Gyula tollából olvastunk ugyesen megírt novellát. Ez, valamint a „Csókra szerelemre...“ című verse Tóth Gyulának világos bizonyosságot tesz arról, hogy szerzőjük ugyesen kezeli a tollat.

Egyéb rovatok gazdagok. A többi költemények meglehetősek. Azonban a lap kiállítása nem izléses s számozása különös.

A „**Budapesti Egyetemi Lapok**“ számait rendszeresen kapjuk, s ez ideig azért nem emlékezünk meg róla, mivel helyünk nem volt. Csak dicsérettel szólhatunk e lapról, amely minden ízben magyaros! Tárca rovatok gazdagok, költeményei jók. Az ifjúsági élettel bőven, kimerítően foglalkozik s még a külföldi diákéletéről is megemlékezik. Az utolsó (10-ik) számban világos képet ad állástfogaló gyűlésünkről. Közli összefoglalva Fráter, Gyökössy, Kun Béla és Görömbei beszédeit. Szépirodalmi részében Gulyás Józseftől szép költemény, P. Nagy Sándortól érdekes diák-történet olvasható. Irányáról itt nem akarunk írni, különben is a vélemény sokféle.

A „**Kolozsvári egyetemi Lapok**“ első és harmadik számát megkaptuk! Inkább szépirodalmi, mint ifjúsági lap. Szerkesztik: Antalfy Endre és dr. Bodor Antal. Főmunkatársai: Pap Domokos és Péterfi Tibor. Külső kiállítása csinos, beltartalma gazdag. Sok szép költeményt és elbeszélést közöl Antalfy E., Péterfi Tibor, Fráter A., és Farkas Imre tollából. A színházi rovatot Felszegi Béla vezeti. Ugy látszik, hogy nem igen fog minden héten megjelenni!?

Bérczy László.

Ifjúsági egyletek.

A Magyar Irodalmi Önképző Társulat a múlt hó 19-ikén tartotta harmadik rendes gyűlését, változatos műsor s a tagok élénk érdeklődése mellett. Elsőnek Nagy Sándor olvasta föl Oláh Gábor pesti tanárjelölt, körünk egykori tevékeny tagjának: „Mi volt Magyarország” című házafias költeményét, melyet szerző irodalmi társulatunk számára irt és küldött. A társulat jegyzőkönyvileg mondott köszönetet a sikerült költeményért s a szíves megemlékezésért. Ugy szintén jegyzőkönyvi köszönetben részesítette a kör Szarka Lajost is, ki „A Magyar Irodalmi Önképző Társulat egy gyűlése 2001-ben” című humoros fölolvásával állandó derűs hangulatban tartotta a jelenlevőket, míg Milotay Istvának, Herczeg Ocskay brigadérosáról szóló folytatólagos értekezése felett, melyet még a szerző több gyűlésen szándékozik folytatni, ezuttal sem mondott bírálatot. A szavlati számokat Kiss Pál, Tóth Kálmánnak: „Szilágyi Erzsébet” című és Forberger Béla, Lévainak „Apostolok” című költeményével töltötték be. A társulat Kiss Pál szavlatát középsikerültnek ítélte, míg a Forbergerét csak kevésbé sikerültnek, bár meg kell jegyeznünk, hogy Kiss Pál szavlatával szemben túlszigorú kritikát alkalmazott a gyűlés.

A negyedik rendes gyűlés a múlt hó 16-án volt. A tagok most még nagyobb számban jelentek meg, mint az előző gyűlésen is, bár a műsor felette egyhangú volt. Egyáltalában nem helyeselhetjük a tárgysorozatnak olyan összeállítását, hogy szavlatra költemény-felolvasás, erre szavlat, erre megint költemény-felolvasás következzen, mint ahogy az e gyűlésen is volt, mert úgy, még ha úgy a szavlatok, mint a felolvasott költemények jők is, elvégre is egyhangúakká válnak. A szavlatok sorát Szombathy Kálmán nyitotta meg, Petőfinek: *Szüleim halálára* című költeményével, középsikerűt aratva. Majd folytatta Pirkler Ernő E. Kovács Gyulának: *Hajnal úram* című költeményével; e szavlatot a gyűlés sikerültnek vette, ellenben Cziriák Sándor szavlatát, ki Takács Endrének: *Ítélet* című elhibázott költeményét adta elő, csak a kevésbé sikerült fokra érdemesítette. E három szavlat közé volt beillesztve Nagy Lajosnak és Gál Zoltánnak felolvasása. Nagy Lajosnak »*Postás-kisasszony*«, »*Te*« című költeményeiért jegyzőkönyvi köszönetet mondott a gyűlés, míg Gál Zoltánnak: »*Valtatás*« című költeményét megbírálás végett kiadta Gyökössy Endrének.

Ha a múlt gyűlésre vonatkozólag meg kellett rónunk az egyhangúságot a műsorban, itt ki kell jelentenünk, hogy az e hó 2-án tartott gyűlés igazán ünnepi gyűlése volt a társulatnak. Azzá tette Nagy Sándornak és Kun Bélának — mint vendégnek — a szereplése. Nagy Sándor a kurucz költészetnek egy régi termékét, *Rákóczy búcsúját* szavalta hangban, felfogásban, kidolgozásban igazán művésziiesen; Kun Béla pedig saját költeményeiből olvasta fel a *Tanács, Dalok a boldogságról, Az ifjúsághoz* címűeket, méltán megérdemelt tapsokra ragadva velük a hallgatóságot. Különben a társulat úgy Nagy Sándor, mint Kun Béla szereplését, jegyzőkönyvi köszönettel jutalmazta, mi pedig jelen számunkban bemutatjuk olvasóinknak „Tanács” című szép bölcselkedő, hangulatos költeményét, mire a kör felkérte úgy Kun Bélát, mint a szerkesztőt.

E gyűlésen fejezte be Milotay István is Ocskay brigadérosról szóló mély tanulmányra valló, érdekes felolvasását, melyért szintén jegyzőkönyvi köszönetet mondott a gyűlés. Ezeken kívül még két szavlat képezte a gyűlés tárgyát. Halász Imre Petőfi: *Tündér álmából* szavalt egy részletet, Flesch Károly pedig Gabányinak: *Kedves ember* című vig monológját adta elő. Az első szavlat a társulat középsikerültnek ítélte, míg Flesch K. szavlatával hatást és sikert egyáltalában nem tudott elérni. (sz. I.)

A Magyar Irodalmi Társaság belső ügyeiről, különösen anyagi helyzetéről eddig csak épen, hogy sejtettünk valamit. Dicsérendő munkát végzett a Társaság választmánya a lefolyt két hét alatt, mikor is részletes és kimerítő tájékoztatást készített e dolgokra vonatkozólag. E szerint a Társaság vagyona a múlt esztendőben az Ármós Bálint-féle 1000 koronás alapítványgyarapodott, úgy hogy az összes alaptőke, mivel a Társaság ez idő szerint bir, csaknem 2000 korona. Ebhez járul Balogh Ferencz által tett u. n. száz éves alapítvány, a mely azonban jelenleg még holt tőkét képez, mivel kamatai csak 63 év múlva állanak majd az Irodalmi Társaság rendelkezésére. Az Ármós-féle alapítvány kamatai a Csokonai- és a Márczius 15-iki ünnepélyek alkalmával kerülnek kiosztásra. Itt említjük meg, hogy az idén az eddig gyakorolt szokástól eltérőleg egy Csokonai-ünnepélyt rendezett a Társaság november 17-én, a költő születésnapjának évfordulóján.

Az Irodalmi Társulat pályakérdései. Hogy az irodalmi Társulat sokkal nagyobb munkakedvvel dolgozik hétről-hétre, mint tavaly, azt örömmel látja mindenki, aki a komoly önképzést becsüli s annak fontosságát fel tudja fogni. De hogy a tagok munkakedvét még jobban

fokozza, — anyagi viszonyaihoz mérten, két pályakérdést is hirdetett. Negyven koronás jutalmat ad a Kőr annak, aki *Nagy Imre életét és irodalmi munkásságát* legjobban megírja s husz koronás jutalmat hirdetett egy szabad tárgyú *elbeszélésre*. Mind a két pályakérdéssel foglalkozó munkákat a társulati titkárnak kell átadni jelíges levéllel. Határidő: márczius 1. (x)

A Joghallgatók Önképzőkörének Dr. Kardos Samu ügyvéd, az Önképző körnek egykor elnöke, 30 kötet jobbara büntető-jogi művet adományozott. Midőn az egyesület nevében köszönetünket fejezzük ki a szép adományért annak, ki háláját ilyen módon rójja le az egyesület irányában, nem mulaszthatjuk el kifejezést adni azon szerény óhajunknak, vajha minél többen akadnának olyan nemes adakozók, akik elolvasott jogi könyveikkel az egyesület könyvtárát gazdagítanák. Egyletünk bárkitől köszönettel fogadna ilyen adományokat.

Megkezdődött az egylet könyvtárának a kibővítése. Új jog- és áll. tud. művek beszerzésére nagyobb összeg van előirányozva. A megszerzendő művek jegyzékének a megállapításán, most fáradozik a kiküldött bizottság.

Az egyesület pályázatán felolvasott pályaművek jutalmazását illetőleg még nem döntött a bíráló bizottság.

k. f. i.

A „Debreceni Főiskolai Gyorsíró-Egylet“ f. hó 5-én tartotta havi választmányi és rendes gyűlését. Előbbinek a tisztségviselők jelentéseinek felolvasása, utóbbinak az elnök jelentéseinek kivül Bálint Antal e. főjegyző bírálatára képezte tárgyát. Gyűlés a sok önállósággal és újszólván kifogástalan szabatossággal megírt stenogramm szerzőjét (Tolnai József) megdicséri. Ujlaki Miklós indítványára a közgyűlés bizottságot küldött ki (tagjai: Kerekes Gyula elnök, Bálint Antal és Ujlaki Miklós), melynek feladata lesz az egylet következő gyűlésén. még a Karácsony előtt rendezendő ünnepély programjának összeállítására. Csobán András pénztáros tett ezután jelentést abban az irányban, hogy az „Orsz. Magy. Gyorsíró-Egylet“ tisztújító gyűlésén az egylet képviselőiben részt vett s egyletünk alakuló gyűlésén hozott határozat értelmében megtette a javaslatot, melynek értelmében az „O. M. Gy. E.“ 1896-ban ugyancsak egyletünk indítványára kiküldött revisió bizottságát, a további működés alól felmentette. Ezáltal mindenfelől sürgetett revisió keresztül vitele, előreláthatólag hamarabb bekövetkezik. Gyűlés a jelentésért és az egylet érdekében tett munkásságért, jegyzőkönyvileg mondott köszönetet. (—)

A „Főgymn. önképzőkör“ pontosan tartja gyűléseit, minden héten szombaton délután. Tagjainak szorgalma, úgy a gyűlések látogatása, mint az egyes művészeti

ágak művelése tekintetében teljesen kielégítő. Törekvés, kedv s haladás látszik minden gyűlésén, s azt változatos műsora élénkké teszi. Szavalatok mellett irodalmi működése is meglepő, különösen a bírálatok önálló iránya s a szóbeli viták komoly színezete emeli a közeli elődök felé. Szép szavlati előadásokkal gyönyörködtették a hallgatókat: Baróthy István, Szilágyi Dezső, Oláh Béla. Lendületes, tehetségre valló műveket olvastak fel: Madai Gyula, Ehrlich Károly, Széll Kálmán s ezek közül is különösen Madai Gyula „Kopány“ cz. költeménye kötötte le a tagok figyelmét, régies hangja s magyaros ízénél fogva.

Kritikai színvonalon álló, tárgyilagos bírálatokat olvastak fel: Nagy József, Szabó Ferencz és Madai Pál.

—i P —

Különfélék.

Felhívás. Felkérjük mindazokat, akik lapunk három számát elfogadták, sziveskedjenek legalább a félelvi előfizetési díjat kiadóhivatalunkhoz beküldeni.

Főtiszteletű és méltóságos Kiss Áron püspök f. hó 20-án lép 87-ik esztendejébe. A szép kort elért egyháztőt ez alkalommal számosan üdvözlük. Mi is kívánjuk e helyen, hogy erőben és egészségben még számtalanszor érje meg e napot s élvezhesse munkában töltött éveinek gyümölcsét, övéinek szerető körében boldogság és megelégedés között.

Tanárok a magyar ruha ellen. Megbotránkozva olvassuk a lapokban, hogy a sepsi-szent-györgyi kollégium tanárai megtiltották a tanuló ifjúságnak, hogy magyar ruhát viselhessenek s kijelentették, hogy aki ezentul a tilalom ellenére is magyar ruhát hord, az az iskolától és tanáraitól semmi kedvezményben és jóakarásban nem részesül, sőt ismételt tilalom után az iskolából eltávolítják. — Magyar emberek-e azok a tanárok? Egy református kollégium tanárai tehetnek-e így? Járhat-e jó érzésű magyar fiú ezután is ott iskolába? Az ilyen tanárokat azonnal fel kellene függeszteni állásuktól, mert a helyett, hogy a magyarság, a magyar nemzeti szellem fölélesztése érdekében munkálkodnának, az ellen dolgoznak: elnyomva tanulóikban a hazafias fölbuzdulást. Legyen érte jutalmok a magyar ifjúság, de különösen saját tanítványaik megvetése!!

A sárospataki akadémiai ifjúság gyászja. Vettük a gyászjelentést, melyet a theologia ifjúsága küldött hozzánk, hogy Szabó József III. é. theologus, a hittanhallgató önképzőkörének főjegyzője és munkás tagja, életének 21. évében, hosszas szenvedés után f. hó 6-án meghalt. Nyugodjék békével!

A pozsonyi kir. jogakadémia társasköre tiltakozik az ellen, mintha a Jókai Mórné ellen nyilvánított tüntetést a Nemzeti Ideál elfogadói készítették volna. Rágalmazónak nyilvánítja azt, aki a „Pesti Napló”-ba írta ama ismert pozsonyi levelet. Mivel az illető pozsonyi jogász, jóllehet a pozsonyi jogászok társasköre népes gyűlésén egyhangú lelkesedéssel csatlakozott a Nemzeti Ideálhoz, arról mégis kicsinylőleg nyilatkozik, annál is inkább várhatna megtorlásra! Kötelességgé teszi hát a kör az összes jogászoknak, hogy mindenképen arra törekedjék, hogy felfedezze valaki az ismeretlen kilétét, hogy tőle a rágalomért és bujkálásért elégtételt szerezhessenek. Az elnökség.

Reformációi emlékkönyv. Főtiszteletű és méltóságos Kiss Áron püspök megbízásából a hittanhallgatók önképző köre által rendezett okt. 31-iki ünnepélyen elmondott beszédek és elszavalt költemények még e hét folyamán emlékkönyv alakjában fog megjelenni, mint a hogy a múlt évben is megjelent

Kérem a főiskolai gazdasági tanácshoz. Milotay István a Magy. Irod. Önkép. Társulat elnöke, a napokban adta be a kör választmányának megbízásából kérvényünket a gazdasági tanácshoz, melyben lapunk részére 200 korona segélyt kér. Lapunk az ifjúság szószólója, annak előhaladását, felemelését tűzte ki célul s így az iskolának magának is szolgálatában áll. Reméljük tehát, hogy kérésünk nem lesz sikertelen s annak szíves meghallgatására e helyen is kérjük a Gazdasági tanácsot.

Előfizetőink. Ujabbán előfizettek lapunkra: „Önképző-kör” (Soproni lyceum); Bánóczy Antalné (Debreczen); nagyságos Dr. Helle Károly jogkari dékán; nagytiszteletű Balogh Ferencz hittanár; nagytiszteletű Könyves Tóth Kálmán ev. ref. lelkész (Debreczen); nagyságos Dr. Thaly Kálmán Debreczen szab. kir. város országgyűlési képviselője (Budapest); méltóságos Bernáth Elemér kir. ítélőtáblai elnök (Debreczen); Udvardy Sándor főgymn. tanár (Szarvas); „Vajda Önképző-kör” (Szarvas); Grünvald Elvira kisasszony (Szarvas); Hügyecz Mariska kisasszony (Gyula); nagytiszteletű Sass Béla hittanár (Debreczen.) (B. L.)

Szerkesztő üzenetei.

V. F. J. Pozsony. Következő számunkban helyet adunk megígért versednek. Várjuk.

Sz. P. Szombathely. Örömmel vesszük, hogy érdeklődik a debreczeni ifjúság dolgai iránt. Ezer köszönet. (E. F. Cs. K. B. M. L.)

„Vajda-kör.” Szarvas. Megkaptuk az előfizetési díjat s örülünk, hogy lapunk mindenütt szíves fogadtatásra talál. Baráti üdvözlötünket fogadjátok érdeklődésetekért.

Anonymus Névtelen küldeményt nem fogadunk el!

Alapított 1805.

CSÁTHY FERENCZ

bel- és külirodalmi
könyv-, zenemű- és papir-kereskedése

DEBRECZENBEN,

II. kerület, Egyháztér 2-dik szám alatt
(a nagytemplomnál).

Ajánlja dús raktárát a tudomány minden ágából, minden nyelven

könyvkereskedését

az irodalmi téren előforduló jelenségek gyors megszerzésére.

Megrendelések árfelemelés nélkül a leggyorsabban s pontosan eszközöltetnek.

A legújabb és legkedveltebb **zeneművek nagy raktára**, zeneművek kívánatra megtekintésül is küldetnek.

Lombfűrészeti minták és deszkák dús raktára.

Végre 10,000 kötetből álló magyar és német **kölcson-könyvtárát** legillőbb árak mellett. E tekintetben kellő felvilágosítást nyújt a kölcson-könyvtár-jegyzék.

FEKETE JAKAB

uri divat, fehérnemű és kalap üzlete
Debreczen,

Főtér, Kistemplom mellett.

Tisztelt vevőim szíves figyelmébe!

Karácsonyi és újévi ajándékokra alkalmas ujdonságaim közül ajánlom alant jelzett cikkeket **feltűnő olcsó árban:**

Valódi angol, olasz, gráci és honi gyártmányu **kalapok és cylinderek, fehérneműek, bali ingek, kézelők és gallérok, chikkes nyakkendők, francia batist és vászon zsebkendők, elegáns angol férfi esernyők, Jäger tanárféle alsóruhák és harisnyák, karlsbádi férfi czipőkülönlegességek, bali lackczipők, Zachariás-féle bőrkecstyűk, vadászsapkák, kocsi-takarók, francia és angol illatszerek, pénz-, szivar- és cigaretta-tárczák, ezüst sétatbotok, minden a legolcsóbbtól a legfinomabb kivitelig.**

Kérem szíves látogatásával szerencsétetni, hogy alkalma legyen üzletem szoliditására, pontos és gondos kiszolgálásáról személyesen meggyőződni.

A collégiumi ifjúságot 5% árkedvezményben részesítem.

Olcsó szabott árak.

Alkalmas

karácsonyi és ujévi ajándékok

kaphatók

elsőrangú és a legnagyobb órás üzletbe

Gasparik Antal

(Serli Ede utódánál)

Chronometer mű-órás, ékszer-kereskedő,
Első Magyar Inga-óra gyáros és Magyar
Allam Vasutak pálya órása

Debreczen, Piacz-utcza 16. sz.

Dús választék különféle saját gyártmányú
inga-órákban, Genfi és ezüst órákban,
különféle ékszerekben u. m. lánczok, karkö-
tők, gyűrűk, fülbevalók, gombok, gyémánt,
Briliant áruk és különféle ezüstneműek
óriási választékban.

Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

Cziczó Lajos

úri és női czipész
DEBRECZEN

Ajánlja dusan berendezett saját gyárt-
mányu kész

férfi- és női czipő-raktárát.

Vidéki megrendelések minta czipő beküldése
szerint páronként jutányos ár és pontos kiszol-
gálás mellett eszközöltetnek.

==== Meg nem felelő czipők kicseréltetnek. ====

Mérték utáni megrendelések a legújabb divat
szerint készítettnek el.

Készpénzfizetés esetén
a collégiumi ifjuság 5% árkedvezmény-
ben részesül.

Kovács József

borbély- és fodrász terme

Debreczen, Piacz-utcza
a városházával szemben.

Van szerencsém a collégiumi ifju-
ság becses figyelmét üzletemre fel-
hívni, hol is

40% árkedvezményben részesítem a
mélyen tisztelt ifjuságot.

Figyelmes és tisztességes munka.

Tisztelettel

Kovács József,
borbély és fodrász.

MAUR JÓZSEF

ajánlja,

angol, francia és hazai gyárt-
mányú szövetekkel dusan fel-
szerelt

férfi szabó üzletét,

izléses és divatos szabású, angol,
magyar és diszruhák, valamint papi
egyenruhák elkészíttetésére.

Olcsó árak. Pontos kiszolgálás.

A főiskolai ifjuság részére
készpénz fizetés esetén 5%-os árked-
vezményt ad.

Piacz-utcza 12. Stenczinger-ház.